

הציילנו! הציילנו!

ולפתוח חופים כראות עיניה. המצילים הופתעו מקביעתו. הם חשבו שאחרי ש"השופט יעמיק חקור בדיווחים שהועברו אליו, יבוא לחוף כדי להתרשם מן הנעשה בשטח. אולם השופט לא הגיע. הוא רשם את פסק־הדין ממיטת חוליו", קובל אברהם לוי, חבר ועד המצילים.

לוי הוא עובד קבוע בעיריית תל־אביב. כמהו יש עוד 35 מצילים קבועים. בעונת הקיץ מעסיקה העירייה עוד 24 מצילים זמניים. וכך היא מצליחה לאייש את כל תחנות־ההצלה שלאורך החוף, לפי התקן שנקבע על־ידי מישרד הפנים.

עד השנה האחרונה פעלו לאורך חופי העיר 14 תחנות־הצלה. בראשית העונה הנוכחית נפתחו שמונה תחנות בלבד. מ־36 המצילים נותרו 29. שיבעה מצילים יצאו לפנסיה מוקדמת, אחרי שנואשו מן

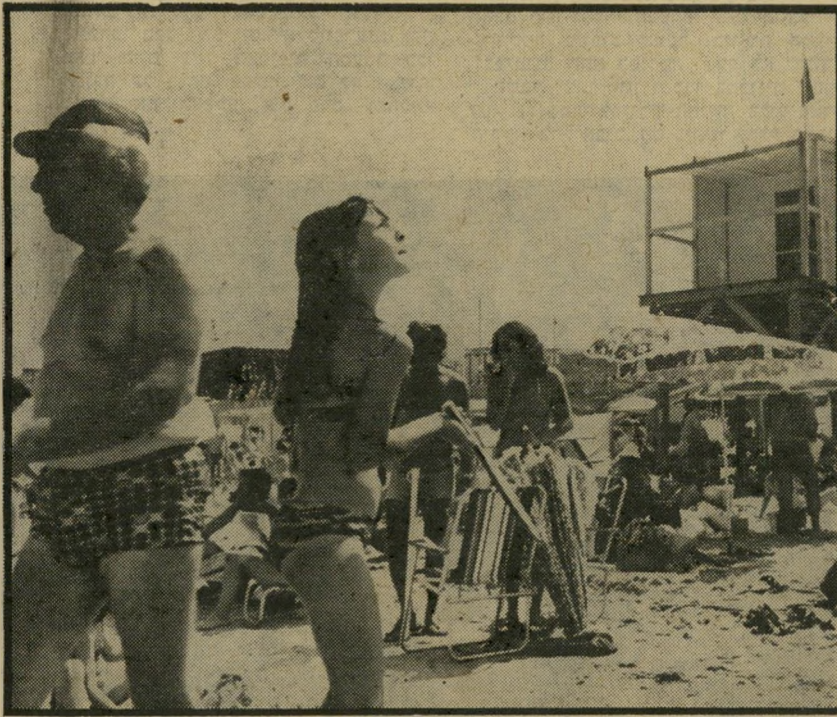
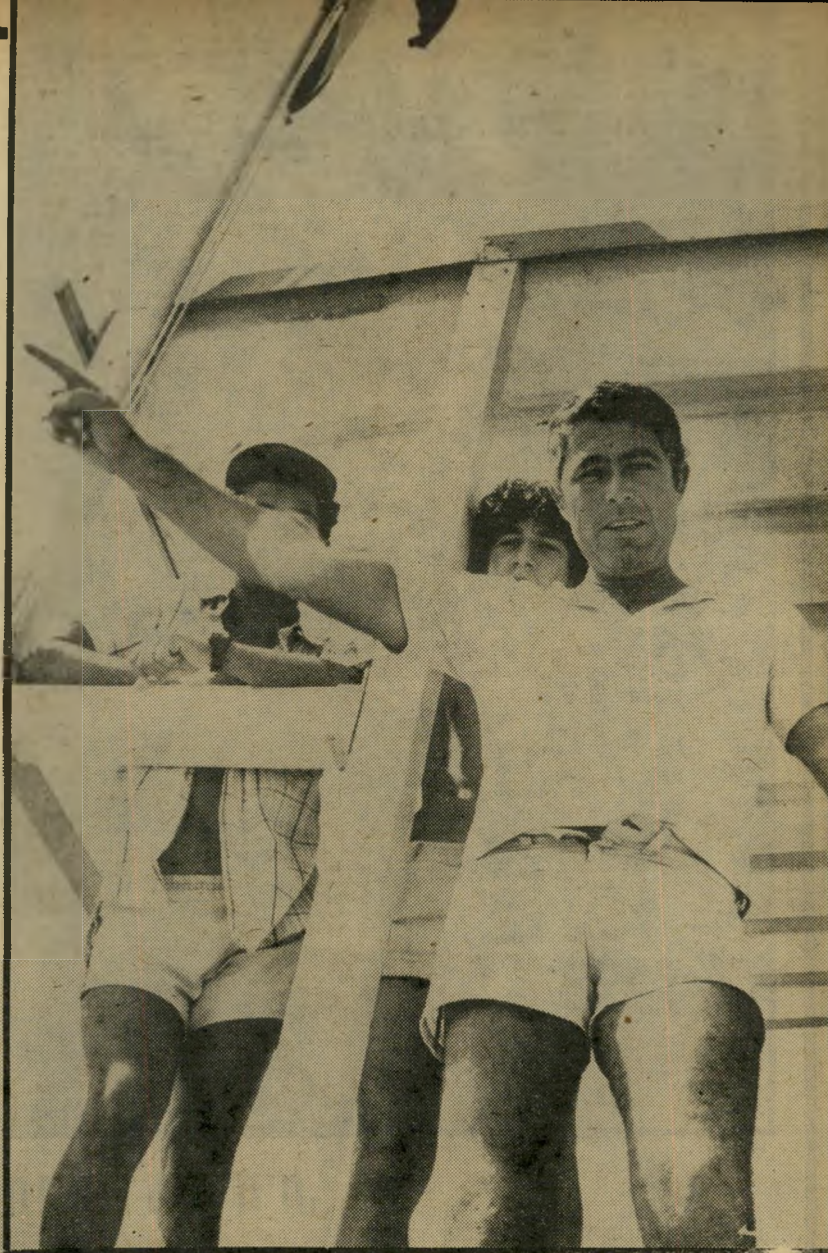
בחוף ללא מצילים אסורה, הוא מכריז שוב ושוב, אולם אף אחד לא נראה יוצא מן המים.

"הרחצה בים מסוכנת יותר מן הרחצה בבריכה", מסבירים המצילים. "בים יש כל הזמן זרמים, שיכולים לסחוף את המתרחצים הרחק מן החוף, מבלי שירגישו בכך. רוחות פיתאומיות משנות את גובה הגלים, ואלה עלולים לחבוט בעוצמה רבה בשוחים". אלא שהמשוגעים־לים אינם מותירים על תחביבם.

הגנרל צ'יצ'

לוחם בחוף

המצילים יודעים לקרוא את הים. מעמדתם במרומי סוכת המציל הם

"הצילתי יותר מעשרים ילדים", מספר אברהם לוי, ממרומי סוכת המציל בחוף גורדון. "ההורים ישבו בשקט ברוב המיקרים, ולא ידעו שהילד שלהם היה בסכנת טביעה."

מסוכה זו, על החוף שליד רחוב גורדון, משקיף אברהם לוי מזה 22 שנים אל קטע החוף שבפיקוחו. תריסר שעות מדי יום, בעונת הרחצה האורכת יותר משישה חודשים, אך מזה חודש שהוא נוטש את מישמרתו על החוף בשעה 2.00 בצהריים, כפי שעושים שאר המצילים בחופי תל־אביב—יפו. הם נוקטים עיצומים, אינם עובדים כלל בשבתות ובחגים.

העיריה מיהרה להתקין שלטים בכניסה לחוף ובשטח החוף, שבהם רשום "הרחצה ללא מצילים אסורה בהחלט". גם בכלי־התקשורת פורסמו הודעות המזהירות את הציבור מרחצה בים ללא מצילים. מדי שעה מזהיר פקח של העירייה, מצוייד ברמקול, את האזרחים האזרחיות שבאו לשוף גופם בשמש ולטבול במים. הרחצה

הסוכה נותרת נעולה, וילדים משחקים ומטפסים עליה. הדגל השחור, הידיעה שהמצילים נטשו את החוף, אינם מרתיעים את הקהל. גלי הים יגריים אותם והם מחליטים לקחת סיכון.

דגל שחור מונף מעל סוכת־המצילים בחוף גורדון. המציל אברהם לוי (בתמונה למעלה, מימין) יורד מהסוכה ועוזב את החוף בשעה 2.00 אחרי־הצהריים.

המאבק נגד מנגנון העירייה. "אנחנו לא יכולים לפטר מצילים שהם עובדים קבועים בעירייה", מסביר דובר העירייה רוני רימון. בשיחה מתערב יעקב הדר: "גם את שאר המצילים נביא למצב שבו יאלצו לצאת לפנסיה מוקדמת".

הצימצום במספר תחנות־ההצלה יצר מצב חדש: כל תחנה חייבת לפקח עתה על קטע חוף גדול יותר. אם יטבע אדם בחוף פרישמן, שנסגר, יחישו אליו המצילים לים מחוף גורדון. הם לא יעמדו מנגד ויפקירו חיי אדם, רק משום שהקטע אינו בפיקוחם. המצילים אחראים עכשיו על גיזרת־החוף גדולה מזו הקבועה בתקנון מישרד־הפנים — 150 מטרים בלבד. "מה יאמרו עלינו, אם בדיוק באותו זמן שגרוע להציל אדם בחוף פרישמן, יטבע ילד בחוף גורדון?" שואל המציל אברהם לוי. כמהו חושבים כל שאר המצילים שבהרו לנקוט עיצומים.

בשעות אחרי הצהריים מתרבים הרוחצים בים. התלמידים באים בתום הלימודים, המבוגרים באים אחרי שסיימו את עבודתם. ודווקא בשעות אלה אין השגחה.

אינם מסירים עין מן המתרחצים. המישקפת מסייעת להם בכך. בעפני כל מי שנמצא על החוף נראים השוחים בים כנקודות שחורות, רחוקות. אין אפשרות לשמוע קריאות לעזרה. רעש הגלים חזק, מכל זעקה. אך הידיעה שהמציל נמצא בחוף מקנה לשוחים הרגשת ביטחון.

עד לשנה שעברה נהג מישרד־הפנים לממן 75% מהוצאות אחוקת החוף. השנה מעביר המישרד רק 25% מהסכום. וכשאין כסף — נאלצים לקצץ. אומרים המצילים: "הגנרל צ'יצ' שאל את יועציו בכמה חללים תעלה לו המילחמה הזו. אמרו לו: 'שלו' שים ושישה', ואז הוא החליט שזה כדאי".

יעקב הדר, גיזבר העירייה, מודה שי בעירייה רואים בשירותי ההצלה שבחוף נטל כספי כבד. "אין ברירה", הוא אומר, "צריך לחסל את המצילים תוך שנתיים". הסימנים לסיכסוך הנוכחי בין המצילים נתגלו עוד בעונה הקודמת. המצילים ידעו שהעירייה מתכוונת לסגור חופים וחששו למקום עבודתם. בחורף האחרון מינתה העירייה את השופט צבי ברנזון כבורר בסיכסוף. הוא קבע שהעירייה רשאית לסגור

